

Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) opholdt sig, havde hujet og pebet udenfor Boligen og var derpaa draget videre. En halv Time tid derefter kom en endnu lang større Hov tilbage, hujede og peb paany og brugte Skjældsord og Uvæmsord. Endnu en Time tid senere kom atter en Hov, og henved Midnat Løb der atter Spektakler udenfor mit Hjem. Det er en Selvsølge, at det maatte være i højeste Grad generende baade for mit Hus og for mine Gæster at være udsat for en saadan standaløs Behandling, men da der blandt dem, der ledsagede denne Hov, var Stedets Politimester, og da Hoven var samlet for at bringe Stedets Amtmand sin Hyldest, fandt jeg det ikke rigtigt at henvende min Klage over, hvad der var sket, til disse Autoriteter. Jeg havde i Birkeligheden slet ikke tænkt at ville klage derover, men fra Modstanderne af dem, der havde sat disse Ting i Scene, fik jeg saa stærke Opfordringer dertil, at jeg endelig fandt mig foranlediget til under 22de November at indgaa til det høje Justitsministerium med Klage over disse Spektakler, idet jeg bad om, at der maatte blive nedsat en Sættedommer til nærmere at undersøge Sagen, der selvsølgelig tillige havde vaakt en stor Uro i Befolkningen, som jeg haabe vilde blive dæmpet, naar der blev foretaget en saadan Undersøgelse. Under 7de Januar dette Aar modtog jeg imidlertid en Skrivelse fra Justitsministeriet, hvori det meddeles mig, at der, efter hvad der var oplyst, Intet var, som kunde tyde paa, at der ved den omhandlede Leilighed var foregaaet Noget, som gav Anledning til at forfølge Sagen fra det Offentliges Side. Hermed maatte selvsølgelig denne Sag anses for bortfalden. Jeg blev vel henvisst til at forfølge Sagen ad privat Bei, men det var for mig af mindre Betydning. Vel havde jeg faaet mange Oplysninger, saaledes ogsaa Oplysning om, hvem der hovedsagelig var Spektakelmagerne — der fandtes endog blandt dem en 60aarig finklædt Gadebørg — men det var mig uden Betydning, om nogle Enkelte bleve straffede, og saaledes maatte jeg anse hele denne Sag for afluttet. Det var mig imidlertid af Interesse at faae at vide, hvorpaa den høitærede Justitsminister støttede sin Erklæring, hvorpaa han støttede den Uro, at der ikke var nogen som helst Grund til at forfølge Sag fra det Offentliges Side, og jeg udbad mig da af den høitagtede Justitsminister, at det maatte blive mig meddelt, hvilke Grunde der havde bevæget Ministeren til at afgive den nævnte Resolution. Jeg modtog ogsaa derefter de Oplysninger, som jeg ønskede, nemlig en Erklæring fra Stedets Byfoged og Politimester samt en Erklæring fra Amtmanden. Denne Erklæring gaar i Hovedsagen ud paa at bevidne, at den Klage, jeg havde fremsført, var rigtig. Amtmanden siger, at det ganske rigtig er blevet ham meddelt, at der ved den omhandlede Leilighed er blevet pebet udenfor Boligen, og Byfogden erklærer lige-

ledes, at en Del af Personerne i Loget har pebet og sløttet udenfor Boligen, saaledes at dette altsaa ikke lader sig omstøde. Der er den Forskjel, at Byfogden mener, at Publikum, da Loget første Gang gik forbi, hvorved han var tilstede, ikke var saa ivrig til at pibe, som det var siden efter. „Om En eller Anden“ — siger han — „kan have sløttet, tør jeg virkelig ikke have nogen Mening om, men jeg veed derimod, at Publikum var i godt Humør og ingenlunde krakillt eller ondtabsfuldt.“ Man kan saa godt forstaa, at Publikum var i godt Humør, set fra Politimesterens Standpunkt, thi han er altid i godt Humør. Det var rigtignok gaaet ham temmelig ilde den Dag i hans Agitation imod Valget af min værdige Nabo (S. A. Hansen), hans Modstander, og det var jo egentlig en slagen Armee, som drog igjennem Gaderne for at bringe den slagne Feltherre sin Hyldest; men Politimesteren tager altid Sagerne saa rolig, at han godt kan have været overbevist om, at de Andre ogsaa vare i godt Humør. Jeg er imidlertid forvisset om, at ikke alle de, der vare i Flokken, som han anslaaer til 600—800 Mennesker, men som i Øvrigt, da den kom tilbage, var omtrent dobbelt saa stor, vare i saa godt Humør, men dette skulde jeg dog have ladet aldeles uændset, hvis ikke den høitærede Politimester i sin Fremstilling havde tilføjet disse Ord: „Jeg tillader mig herom at gjentage, hvad jeg angaaende denne Sag har udtalt i Svendborg Avis af 4de dennes, at, naar der paa en saadan Valgdag ikke passerer Andet eller Mere, saa er det et godt Bevis paa, at der i Svendborg hersker god Ekst og Orden, og at vi have Grund til at takke Gud for, at vore Valghandlinger hidtil ere løbne nogenlunde fredelig af, men at det neppe vil ske i Fremtiden, hvis det forenede Venstre eller ethvert andet agitatorisk Parti stadigen søger at ophidsje Folket.“ Det er disse Uttringer, som forekom mig at maatte give mig for mit Bekommende al mulig Anledning til at henvende mig til den høitærede Justitsminister. Politimesteren antyder altsaa selv, at Optøjerne i Fremtiden ville kunne blive langt stærkere, og at det, der er sket, er for Intet at regne imod, hvad man kan vente i Fremtiden, naar det forenede Venstre eller et andet agitatorisk Parti vedbliver med sine Ophidselser. Jeg veed nu ikke, hvorvidt det er fuldstændig korrekt at betegne de forskellige Partier paa denne Maade, men jeg veed, at det Parti, Politimesteren nævner, ikke havde forsygt nogen Ophidselse. Det var derimod det forenede Øvre — for at jeg skal bruge den Betegnelse, der er almindelig i min Kreds — der havde ophidset Befolkningen i en ganske utrolig Grad, og da Politimesteren tillige med Herredsfogden og en anden Herre, som ere nævnte i min Klage, ere Formænd for en dannet Valgforening, der har agiteret paa mange forskellige Maader, maa jeg frygte for, at der efter Politimesterens